

til Administrationsomkostningerne er et Hensyn, man ogsaa maa have for Øje, naar man vil danne sig en Mening om dette Forhold. De Kreditforeninger, vi have, maa vi jo imidlertid beholde i alt Fald i en overfluelig Fremtid. Men det forekommer mig nok, at der under de foreliggende Forhold er al Grund til at betænke sig to Gange, inden man gaar ind paa Oprettelsen af ny Kreditforeninger. Det forekommer mig, at det ikke er rigtigt at gaa ind paa Oprettelsen af ny Kreditforeninger, uden at der er en bestemt paavisselig Trang til saadanne Foreningers Oprettelse, og en Trang, som man ikke uden Ubillighed kan afvise, og som kan afhjælpes paa en tilstrækkelig tilfredsstillende Maade. Og særlig forekommer det mig, at man maa være meget varsom med at gaa ind paa Oprettelsen af ny Kreditforeninger for saadanne Arter af Gjendomme, som man allerede har Kreditforeninger for, thi derved kommer man ikke blot let til at forsøge de Vanskeligheder, som jeg allerede har nævnt, fremkomme ved, at der opstaar for mange Kreditforeninger. Men man kommer derved ogsaa let til at fremkalde en Konkurrence paa Ublaansomraadet, som kan føre til for høje Kurderinger og for høje Laan, og det vilde være den uheldigste Følge, som kunde resultere af at faa for mange Kreditforeninger. Jeg tror, at der fra de nu bestaaende Kreditforeningers Virksomhedsomraade foreligger Erfaringer, som tyde i den Retning. Og saa er der Anledning til at være noget varsom med Oprettelsen af ny Kreditforeninger af den Grund, at Erfaringen har vist, at en ny Forening som Regel ikke i en Markeds kan faa sine Obligationstursjer op i Højde med de allerede bestaaende. Det er et Tab for de Interessenter, der komme ind i en ny Kreditforening paa et saadant Tidspunkt. Men dette kan maasse ogsaa have en uheldig Indflydelse paa de andre Kreditforeningers Obligationstursjer. Det er vist i alt Fald temmelig sikkert, at det, at et Papir staar forholdsvis lavt, ikke styrker Kursen for de andre Obligationer. — Naar man nu ud fra dette Synspunkt ser paa det foreliggende Lovforslag om Oprettelsen af en ny Kreditforening og spørger, om der er Trang til en ny Kreditforening som den, her foreslaas, kunne alle vist let blive enige om, at der ikke er nogen Trang til en ny Kreditforening, i den Forstand, at den ny Kreditforening vil komme Panter til Gode, som nu ere affaarne fra at erholde Kreditforeningsslaan. Samtlige de Panter, som den foreslaaede Forening tager Sigte paa, have en let Udgang til mindst en, mange af dem endogfaa til 2 a 3 Kreditforeninger, saa en Trang af den Art

som den, der er til en Kreditforening for Klækker i Sylland, som vi behandlede et Forslag om her forleden, er der ikke. Det er imidlertid heller ikke paa den Maade, at det foreliggende Lovforslag er begrundet. Det er derimod begrundet derved, at det tilstgter at indføre et nyt Princip paa Kreditforeningsvæsenets Omraade, nemlig Princippet om de ikke amortisable eller delvis ikke amortisable Laan. Jeg skal først tillade mig at sige et Par Ord om dette Princip. Saa vidt jeg har opfattet, begrundes det derpaa, at det har vist sig, at Laanene ikke blive amortiserede til Bunds, selv om man bestemmer det, men at det i de allerfleste Tilfælde gaar saaledes, at naar der er gaaet en Del Aar efter Laanets Stiftelse, og der er afbetalt en Del af Gælden, saa kommer Skyldneren og ansøger om at faa Laanet omordnet, saa han enten kan komme til at begynde forfra med den oprindelige Hovedstol, hvorved han jo faar udbetalt det, han har afdraget, eller ogsaa søger om at faa Restgælden labet til Hovedstol, hvorved han slipper for vedblivende at betale Renter og Afdrag af det, der allerede er afbetalt, og i begge Tilfælde bliver Laanets endelige Afbetaling stuidt ud i et lige saa langt Aaremaal fra Omordningen som oprindelig fra Laanets Stiftelse. Da dette er Tilfældet, og ingen, der har Kendskab til disse Forhold, kan nægte, at det gaar saa i de fleste Tilfælde, og da man mener at kunne gaa ud fra, at Landejendommene, som der her kun er Tale om, have en Minimumsværdi, under hvilken man ikke kan antage, at de ville kunne synke i en overfluelig Fremtid, saa er det man siger, at det er mindre rigtigt at bestemme, at Laanene absolut skulle amortiseres til Bunds, thi de blive det som sagt ikke alligevel, og for Foreningens Sikkerheds Skyld er der ingen Grund til at bestemme det, naar man med de faste Laan ikke gaa ud over den Minimumsværdi, under hvilken man ikke kan antage, at Landejendommene ret vel ville kunne synke. Der er ingen Grund til saa at paalægge Interessenterne saa byrdefulde Forpligtelser: thi de blive ikke opfyldte alligevel, og det behøves heller ikke for Foreningens Sikkerheds Skyld. Dette kan lide meget rigtigt, men jeg skal dertil tillade mig at bemærke, at Amortisationsprincippet efter min Mening ikke er dømt, blot fordi det har vist sig, at Laanene i de fleste Tilfælde ikke amortiseres til Bunds. Amortisationen tvinger nemlig Folk til at spare, til at gaa frem i økonomisk Henseende fra Aar til Aar, og der er mange Skyldnere, som have Gavn af en saadan Tvang. Det Bidrag, der nu svares til Amortisation i de nu bestaaende